

9 MAI - TRIUMFUL UNUI TRIPTIC ANIVERSAR

MARIAN
MOȘNEAGU

Nu pot să nu cred în destinul nostru ca națiune când acesta a fost și este condiționat de atâtea sacrificii și jertfe și dătător, dacă nu întotdeauna de certitudini imediate, întotdeauna de speranțe. O asemenea certitudine s-a împlinit prin avântul celor circa 125.000 de oameni din regimentele de linie și de infanterie, de vânători și de vânători de munte, de roșiori, călărași și de artilerie - de câmp, grea, munte, obuziere și călăreață - și de vajnicii dorobanți în Războiul de Independență al României.

În foiletonul 1877, apărut în ziarul „Timpul” din 1 ianuarie 1878, Mihai Eminescu anticipa triumful luptei pentru împlinirea acestui deziderat: „Dar prin faptele sale bărbătești, poporul român a dovedit că trăiește, că voiește să mai trăiască și că are în sine puterea din care izvorăște viața. Nu se poate ca miile de vieți să se fi stins în zadar; mai curând ori mai târziu din moartea fiilor țării va trebui să izvorască lumina”.

Și această lumină, izvorâtă din voința și sacrificiul suprem, a izbândit. Prin participarea Principatelor Unite la Războiul ruso-turc din 1877-1878, tânărul stat român și-a dobândit independența față de Imperiul Otoman și l-a făcut pe Mihail Kogălniceanu să proclame, la 9/21 mai 1877, în Sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților, independența de stat a României. Cuvintele ministrului nostru de Externe „suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare... suntem o națiune liberă și independentă” au făcut istorie. În tratatul de pace ruso-turc de la San Stefano, era recunoscută, printre altele, și independența României. Prevederile acestui tratat, favorabile țării noastre, au fost întărite de către puterile apusene la Congresul de la Berlin din vara anului 1878. Atunci și acolo, România a fost recunoscută ca stat independent și i s-a restabilit autoritatea asupra Dobrogei. Ieșirea la Marea Neagră avea să îplinească acest act istoric și să deschidă țării noastre noi orizonturi spre lumea largă și spre civilizația euroatlantică.

Guvernul României a făcut tot ce a fost cu putință „ca starea noastră de stat independent să fie recunoscută de Europa”. La închiderea ședinței solemne, Adunarea a votat moțiunea prin care „ia act că resbelul între România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacrarea lor oficială”. Tot în aceeași zi, de 9 mai, Senatul a votat, tot în unanimitate, o moțiune asemănătoare.

În după amiaza zilei de 9 mai un mare număr de bucureșteni, care se strânsese în jurul clădirii Adunării, primind cu entuziasm vestea proclamării independenței, au manifestat pe străzi până seara târziu - scrie Nicolae Iorga - împreună cu „vreo mie de studenți”, cu drapele și torțe, cântând „Deșteaptă-te române”. În seara acelei zile au avut loc manifestații de bucurie și la Craiova și Iași. Clipa astrală a României împlinise predestinarea sa europeană.

Tributul de 914 000 lei datorat Turciei a fost anulat, suma fiind transferată armatei. Ordinul național, „Steaua României”, cu 5 clase, prima distincție românească, înființată de domnitorul Carol I la 10/22 mai 1877, urma să-i răsplătească pe toți compatrioții distinși pe timp de pace și în război, pentru apărarea valorilor noastre supreme existențiale.

La 8/20 octombrie 1878 Armata Română își făcea intrarea triumfală în București, pe Podul Mogoșoaia, devenit, pentru posteritate, Calea Victoriei.

La semicentenarul Independenței de stat a României, Nicolae Iorga avea să constate: „Războiul de la 1877-78 n-a fost important numai prin scopul pe care și l-a pus înainte și pe care, cu atât de scumpe jertfe - față de condițiile de luptă de atunci -, le-a atins, ci mai ales prin starea de spirit, încrezătoare, optimistă, capabilă de elanuri viitoare pe care a trezit-o într-o societate deprinsă cu ușoara glumă împrumutată de la aparențele vieții apusene și cu corosiva ironie luată din cercurile universitare germane. Credința în noi, batjocurită sistematic ani de zile, s-a trezit atunci, și nimic n-a mai putut-o înăbuși, cu toate că așa de puțin s-a făcut pentru a o cultiva și a-i da disciplina necesară. Instinctul de afirmație al maselor a biruit pornirea de îndoială și de hotărâtă negațiune a unor cercuri de sus, care ele însele au venit la sentimentul națiunii prin înscrierea în rândurile armatei luptătoare”.

Cu aceeași determinare, poporul român a știut să se ridice la luptă pentru împlinirea idealului sacru al înfăptuirii României Mari și, ulterior, pentru apărarea ființei naționale, în cel de-al Doilea Război Mondial, cu prețul altor sute de mii de vieți. „Din această moștenire a generației din 1877-78 - conchide Nicolae Iorga - s-a hrănit avântul altor două până la ceasul îndeplinirii fericite a supremului scop național.”

Precedat, la 7 mai 1945, la Reims, de semnarea Protocolului preliminar al capitulării fără condiții a tuturor forțelor militare germane, actul oficial al capitulării Germaniei în fața coaliției Națiunilor

Unite a fost semnat la 8 mai, într-o suburbie a Berlinului. O zi mai târziu, la 9 mai 1945, a fost declarat sfârșitul războiului în Europa, sărbătoare intrată în conștiința universală drept Ziua Victoriei.

Într-un an, 2015, în care se împlinesc 70 de ani de la sfârșitul celei mai sângeroase conflagrații mondiale, sărbătoarea de 9 Mai rămâne, dincolo de semnificația sa multiplă, una profund afectivă, de conștiință. Conștiința independenței noastre ființe naționale, a virtuțile morale emblematice, a spiritului nostru creștinesc și împăciutor și a determinismului prin care ne-am reafirmat apartenența la civilizația europeană.

O zi cât un curcubeu al europenismului care transcede continentul de la Marea Neagră la Atlantic și din nordul Africii înspre țărmurile arctice. Sub un imn care dă glas idealurilor europene de libertate, pace și solidaritate.

Drapelul, imnul și moneda Euro au făcut din idealurile Uniunii Europene o certitudine. Cea a unității în diversitate și a conviețuirii pașnice pe bătrânul continent.

9 mai este, așadar, o victorie a întregii Europe. Să înălțăm, așadar, Oda bucuriei noastre statornice pentru un triumf aniversar rezonant și perpetuu. Pe deplin consfințit de antecesorii și pe deplin meritat de posteritate.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*